

Ο ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΟΣ

~~~~~*~~~~~

Φρικτός εἶνε ὁ ἀλήτης. ἐνῶ ἡ ἐξοχὴ εἶνε λαμπρά. Εἶνε ἐκ τῶν συνήθως περιπλανωμένων κατὰ τὴν ἐποχὴν τοῦ θέρους, ἀλλ' ἔχει τόσον κακὸν τὸ ἐξωτερικόν, ὥστε τὸν ἀπέπεμψαν ἐξ ὅλων τῶν ἀγροτικῶν ἐπαύλειων, ὅπου ἀπετάθη πρὸς εὐρεσιν ἐργασίας. Ἡ ἐκ μελίας ράβδος ἐφ' ἧς ἐρείδεται φαίνεται μάλλον σιδηροῦν ἐργαλεῖον φονέως ἢ βακτηρία ὁδοιπόρου, εἰς τὴν ὀπισθίαν δ' ὄψιν τοῦ ἐκ πανίου ἐπενδύτου του, πιναροῦ ἐξ ἰδρωτός καὶ κόνεως πρέπει βέβαια νὰ ὑπάρχῃ ἐγκεχαρμαγμένος διὰ μελάνης ἀγενής τις ἀριθμός, ὁ ἀριθμός μητρώου κατέργου ἢ εἰρκτῆς.

Τίνα ἡλικίαν ἔχει; Οἱ δυστυχεῖς δὲν ἔχουσιν ἡλικίαν. Ὑψηλὸς καὶ ἰσχνὸς βαδίζει μὲ τὴν εὐκίνησίαν νέου καὶ ἐντούτοις ὁ τραχὺς αὐτοῦ κίτρινος μύσταξ, ὁ ἐπὶ τῆς ἡλιοκαοῦς μορφῆς του ἐκτεινόμενος, ἀρχίζει ἤδη νὰ καθιστᾶται ὑπόψαιος. Ὅπως δὴποτε δὲν αἰσχύνεται διὰ τὴν πενίαν του. Ἐτοποθέτησεν ἀγερῶχος πρὸς τὰ ὀπισθεν τοῦ κρανίου του τὸν διακεκαμμένον ὑπὸ τοῦ ἡλίου πλατύγυρον πῖλόν του καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς μορφῆς του τῆς ἐχούσης χοιρᾶν κατεργασμένου δέρματος λάμπουσι πλήρεις τόλμης οἱ σκαιοὶ γαλανοὶ ὀφθαλμοὶ του, βαδίζει δὲ γυμνόπους φειδόμενος ἀναμφιβόλως τοῦ ζεύγους τῶν χονδρῶν κερφωτῶν ὑποδημάτων του, ἐξαρτωμένων ἀπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ του σάκκου. Μὲ βῆμα εὐσταθές, μὲ τὴν κεφαλὴν ἐπηρμένην, ἔχων τι τὸ αὐθαδὲς καὶ στρατιωτικόν εἰς τὸ ἦθος ἀκολουθεῖ ἀτραπὸν στενοτάτην κειμένην μεταξὺ δύο ἐκτεταμένων σιτοφόρων ἀγρῶν, οἱ δὲ ὑψηλοὶ στάχους ἀνέρχονται μέχρι τῶν ὤμων του.

Ἄγνοεῖ ποῦ ἡ ὁδὸς ἐκείνη ἄγει.

Περίξ αὐτοῦ ἡ πεδιάς ἐκτείνεται ἀπέραντος, ἐρήμη, ἀκίνητος ὑπὸ τὸν βρῦν καύσωνα τοῦ Ἰουνίου· δεξιόθεν αὐτοῦ εὐρίσκονται ἀγροὶ σίτου, βρίζης, βρώμης· ἀριστερόθεν πάλιν ἀγροὶ βρώμης, βρίζης, σίτου. Μόνον ἐκεῖ πέραν φαίνεται μακρὸς στοῖχος πρασίνων λευκῶν, πρὸς ἃς ἵπταται εἰς κόραξ, μακρότερον δέ, πολὺ μακρότερον κεινὰ δασώδεις λόφοι, περιβαλλόμενοι γλυκερὸν κυανοῦν χρῶμα ἐν τῇ φαίᾳ οὐμίχλῃ τοῦ ὀρίζοντος.

Ὁ ἀνὴρ βαδίζει ἐπὶ τῆς μονοτόνου ἀτραποῦ. Ἐδῶ μὲν βρίθουσιν ἀνὰ μέσον τῶν σπαρτῶν οἱ κυάνοι, ἐκεῖ δὲ οἱ μήκωνες. Ἐγγύτατα αὐτοῦ γρύλλος τις φωνεῖ ἰσχυρότερον τῶν ἄλλων ὡς ἐν ἀπελπισίᾳ. Ὁ ὁδοιπὸρος σταματᾷ καὶ ὁ γρύλλος εὐθὺς σιωπᾷ. Οὐδεμία νεφέλη φαίνεται εἰς τὸν οὐρανόν, ὅπου θριαμβεῖ ὁ ἀπαστράπτων μεταμεσημβρινὸς ἥλιος. Ὁ ἀλήτης ἀπομάσσει διὰ τῆς χειρὸς τὸ κεκαλυμμένον ὑπὸ

τοῦ ἰδρωτός μέτωπον καὶ ἐγείρων ἀποτόμως τὴν κεφαλὴν ῥίπτει βλέμμα ζοφερόν πρὸς τὸν διαυγῆ οὐρανόν.

Τὴν προτεραίαν εἰς τὴν κώμην, ἐνθα ἀφίκετο περὶ τὴν ἐσπέραν, ἔκρουσεν ὅλας τὰς θύρας ὑπανεγείρων μόλις τὸν πῖλον καὶ μετὰ φωνῆς βραγχνῆς καὶ ταπεινῆς ἠρώτησεν:

— Ἐχει ἐδῶ καμμιά δουλειά;

Πανταχοῦ δὲ ἀπήντησαν αὐτῷ ἀφοῦ ἐπεσκόπουν αὐτὸν πρότερον ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν διὰ βλέμματος, ἐν ᾧ διεφαίνετο ἡ δυσπιστία τοῦ χωρικοῦ ἢ ὁ τρόμος τῆς οἰκοδεσποίνης:

— Ὁχι... δὲν ἔχουμε ἀνάγκην.

Ἀπέμενον αὐτῷ δεκαπέντε λεπτά. Ἠγόρασε τεμάχιον ἄρτου καὶ τρώγων ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ βαδίζων πρὸς τὸ μέρος ὅπου ἤστραπτε τὸ λυκόφως.

Παρά τὴν ὁδὸν ἔρρεε ρυάκιον ἔκυψε πρηνῆς καὶ ἔπιεν ἐξ αὐτοῦ. Εἶτα ὅτε ἐπῆλθεν ἡ νύξ — νύξ Ἰουνίου καθ' ἣν ἔλαμπον φωτεινοὶ οἱ ἀστέρες — ἐπήδησεν ἓνα φραγμὸν καὶ κατεκλίθη ἐντὸς τοῦ ἀγροῦ ἔχων τὸν σάκκον του ὡς προσκεφάλαιον· ἐπειδὴ δὲ ἦτο κατάκοπος, ἐκοιμήθη μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου.

Ἐστενοχωρεῖτο ἰδίως διότι πρὸ τριῶν ἡμερῶν ἔλειπεν αὐτῷ ὁ καπνός.

Ἀρυπνίσθη ἐπὶ τοῦ ὕγρου χόρτου μὲ τὸ σῶμα νεκρωμένον, ἠγέρθη μετὰ κόπου φρίσσων ὑπὸ τὰ ράκη του καὶ ἐψιθύρισεν ὑποκώφως: «Νὰ πὰρ' ἡ ὀργή!»

Κατόπιν ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον τοῦ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ, διερχομένης διὰ τινος δάσους.

Ἡ πρωΐα ἦτο θελκτικὴ. Δροσερόν ἄρωμα ἐξήρχετο ἀπὸ τὰ πράσινα τοῦ δάσους βάθη· παρὰ τὴν ὁδὸν ἡ χλόη τόσον ἦτο ἐμπεποτισμένη ὑπὸ τῆς πάχνης, ὥστε ἐφαίνετο ὠχρά, ἦσαν δὲ διεσπαρμένα ἐν αὐτῇ μυρία ἀγροτικά ἀνθύλλια λευκά, ἐρυθρά, ἰώδη, ἀγνότατα! Ὑπεράνω τῆς κορυφῆς τῶν ὑψικόρμων δένδρων ὁ ἀνατέλλων ἥλιος ἐξηκόντιζεν ἤδη εἰς τὰ φύλλα τοὺς πρώτους αὐτοῦ ἐκ σπινθήρων πυράλους. Εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων βημάτων ἀπὸ τοῦ ὁδοιπόρου δύο χαρίεντες κόνικλοι μὲ τὴν κέρκον ἀνυψωμένην, δεικνύοντες τὰ λευκά αὐτῶν νῶτα διέσχισαν σκιρτώντες τὴν ὁδὸν καὶ ἐξηφανίσθησαν ἐντὸς λόχμης. Τὰ πτηνὰ ἔψαλλον θορυβωδῶς.

Ὁ ἀλήτης ἀπεναντίας ἀνελογίζετο τὸ φρικτὸν καλεῖον παρελθόν του.

Ἐκθετον ἀνατραπὲν ὑπὸ τροφοῦ δυστρόπου εἰς τι χωρίον οὐδὲν ἄλλο ἐνεθυμεῖτο ἐκ τῆς παιδικῆς του ἡλικίας εἰμὴ τὸν διηνεκῆ τρόμον του, ἐνώπιον τῆς γραίας, ἐτοίμην πάντοτε ἐχούσης τὴν χεῖρα πρὸς ῥαπίσματα. Ἠῤῥησεν ἐν τούτοις ὅπως δὴποτε καὶ ἐγένετο εὖρωστον μεῖράκιον σταχυολογοῦν μετ' αὐτῆς εἰς τοὺς ἀγρούς ἢ συνά-

ζον ξύλα εἰς τὰ δάση. Ὁλος ὁ κόσμος ἐφοβεῖτο τὴν τροφὸν του, ἣτις ἔχαιρε φήμην μαγίσσης καὶ τὸ ἐπίστευεν ὅπως οὖν καὶ αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ. Εἶχε παραδόξους δεισιδαιμονίας καὶ ὁσάκις εὗρισκεν εἰς τὸν ὀρνιθῶνά της ὡν τι ἦττον τῶν ἄλλων λευκόν, τὸ συνέτριβε διὰ τοῦ πεδύλου τῆς πεπεισμένη ὅτι περιεῖχεν ὄφιν. Ἐπέτρεψεν εἰς τὸ παιδίον νὰ μεταβαίνει εἰς τὸ σχολεῖον, ὅπου ἔμαθεν ἀνάγνωσιν, γραφὴν καὶ ἀριθμητικὴν. Ἄλλ' οἱ σύντροφοί του μικροὶ χωρικοὶ ῥοδοκόκκινοι καλῶς τρεφόμενοι καὶ κακέντρεχεῖς, τὸν ἀπεκάλουν νόθον, ἢ τέκνον μαγίσσης. Περιφρονούμενος ὑπ' αὐτῶν τοὺς ἐμίσει καὶ ἐκείνος, ἐπηκολούθουν δὲ ἀναρίθμητοι μάχαι, ἐξ ὧν διὰ καλὴν του τύχην ἐξήρχετο παντοτε σχεδὸν νικητής.

Ἐν ἡλικίᾳ δεκατεσσάρων ἐτῶν, μετὰ τὸν θάνατον τῆς γηραιᾶς τροφῆς του, δὲν θὰ εὗρισκεν ἔργον κανέν εἰς τὸ χωρίον, ἂν ἔλειπεν ὁ ἀμαξηλάτης ὅστις εἶχεν ἀναλάβει τὴν μετὰ τοῦ σιδηροδρόμου συγκοινωνίαν καὶ εἶχεν ἀνάγκην ἐνὸς μικροῦ ὑπηρετοῦ διὰ τὸν σταῦλον. Ἐλάμβανε τρεῖς δραχμὰς τὸν μῆνα μισθόν, τροφὴν σκύλου καὶ ἐκοιμάτο εἰς τὸν ἀχυρῶνα. Μισούμενος ὑπὸ τῶν νέων τοῦ χωρίου, χλευαζόμενος ὑπὸ τῶν νεανίδων, θεωρούμενος ὡς ἡλίθιος, διότι ἦτο ἀκοινωνήτος, οὐδέποτε μεταβάς εἰς τὴν πόλιν κειμένην εἰς τριῶν λευγῶν ἀπόστασιν ἐκείθεν, ἐγένετο βαθμηδὸν ὑψηλὸς καὶ ῥωμαλέος νεανίας, ὅτε ἐπιστάσης τῆς στρατευσίμου ἡλικίας κατετάχθη εἰς τὸν στρατὸν καὶ ἀπεστάλη εἰς τὸ 75^{ον} σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ.

Αἱ μόναι εὐάρεστοι ἀναμνήσεις τοῦ βίου του ἀνήγοντο εἰς τὴν ἐποχὴν ἐκείνην τῆς πρώτης ἐν τῷ συντάγματι ὑπηρεσίας του. Διὰ πρώτην φοράν ὁ παρίας αὐτός, ὁ καταδεδικασμένος εἰς τὴν δυστυχίαν ἐγνώρισε τὸ αἶσθημα τῆς ἰσότητος καὶ τῆς δικαιοσύνης. Ἡ στολὴ ἦτο πολὺ βαρεῖα κατὰ τὸ θέρος καὶ πολὺ λεπτή κατὰ τὸν χειμῶνα, ὅλοι ὅμως οἱ στρατιῶται τὴν περιεβάλλοντο ἢ τροφὴ ἦτο ἀηδὴς σινήθως, ἀλλ' ὅλοι τὴν ἔτρωγον ὡς αὐτός. Εἰς τὸν κοιτῶνα ἐπὶ κλίνης κειμένης ἐγγύτατα τῆς ἰδικῆς του κατεκλίνετο εἰς ὑποκόμης, καταταχθεὶς εἰς τὸν στρατὸν μετὰ τινος ἀκολασίας. Ἐν τῷ συντάγματι ὠμίλουν πρὸς ἀλλήλους οἱ ἄνδρες εἰς ἐνικὸν ἀριθμόν, ὡς σύντροφοι. Αὐτόθι πρὸς μετὰ τὴν τῶν τοιαύτην ἰσοπέδωσιν, μία μόνη ἀρετὴ ἤρκει, ἡ ὑποακοή. Τὴν ἀρετὴν ταύτην ἐξήσκησεν ἀκόπως. Νοσημονέστερος καὶ ἦττον ἀγράμματος πλείστων ἐκ τῶν ἀγροίκων συστρατιωτῶν του ἀπέκτευσεν εὐθύς μετὰ τὸ πρῶτον τῆς ὑπηρεσίας του ἔτος τὸν βαθμὸν τοῦ δεκανέως, καὶ μετὰ τὸ δεύτερον ἔτος προήχθη εἰς λοχίαν. Ἐκτοτε οἱ ἄλλοι νεοσύλλεκτοι ἔφερον ἀμέσως

πρῶτοι τὴν χεῖρα εἰς τὸ πιλίκιον ὁσάκις τὸν συνήντων εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς πόλεως, ἐνθα ἐστάθημεν τὸ σύνταγμα.

Ἦρκεσε μία στιγμή μέθης, παρὰ φροσύνης ὅπως τὸν κατασρέψῃ. Ἦρχιζε νέαν θητείαν καὶ εἶχε πρὸ ὀλίγου προβιβασθῇ εἰς ἐπιλοχίαν. Ἡμέραν τινὰ καθ' ἣν ἔφερον ἐντὸς τοῦ θυλακίου του τὰ χρήματα τοῦ λόχου του, ἐξ αἰτίας τριῶν ποτηρίων ἀψίνθου ἀτίνα ἐρρόφησε κατὰ σειρὰν πρὸς ἐπίδειξιν, πρὸς χυδαῖον πείσμα χάριν κακοτρόπου τινὸς γυναικὸς κατέστη κλέπτῃς, ἐγκληματίας. Ἀπὸ τοῦ σημείου ἐκείνου καὶ πέραν ὁ βίος του καθίστατο φρικώδης. Ἐν αἰφνιδίῳ ἀστραπῇ τοῦ λογισμοῦ του ἐβλεπεν ἐαυτὸν κεκυφῶτα ἐξ αἰσχύνης ἔμπροσθεν τῶν ἐπαυρίδων καὶ τῶν παρασῆμων τῶν στρατοδικῶν. Εἴτα ἐπέρχοντο τ' ἀτελεύτητα ἔτη τῆς ἐν Ἀφρικῇ διαμονῆς του εἰς τὸ τάγμα τῶν καταδικῶν, τῆς ὑπὸ τὸν φλογερὸν ἥλιον ἐργασίας περὶ τὰς ὁδοὺς. Ἐξῆλθεν ἐκ τῆς κκμινου, ἐκ τῆς ἀτιμίας ἐκείνης μετὰ τὴν ἄσβεστον δίψαν τοῦ ἐμπαθοῦς μεθύσου, μετὰ τὴν σηπεδῶνα τοῦ ἐλαττώματος βιβρώσκουσας τὸ σῶμα του μέχρι τῆς καρδίας.

Οὐδεμία πλέον παρουσιάσθη αὐτῷ τύχη, οὐδεμία εὐκαιρία. Μετὰ τὸ πέραν τῆς ποινῆς του οὐδένα συνήντησε τὸν βοηθοῦντα. Περιπλανώμενος ἐδῶ μὲν ὡς ἐργάτης ἐκεῖ δὲ ὡς χειρῶναξ διέτρεχε τὰς ὁδοὺς ἀλήτης, καταδιωκόμενος ὑπὸ τοῦ παρελθόντος του. Ὅσακις ἐπείνα πολὺ, διέπραττε μικρὰς κλοπὰς, ἐλωποδύετο ὡς ἐν Ἀλγερίᾳ. Ἡ βαρεῖα παλάμη τῆς δικαιοσύνης ἐπαυλειμμένως ἐπεσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου του. Ποῦ ἄρα γε εὗρίσκετο πρὸ δύο ἐτῶν; Εἰς τὴν φυλακὴν. Καὶ κατὰ τὸν παρελθόντα χειμῶνα; Πάλιν εἰς τὴν φυλακὴν. Πρὸ τριῶν δὲ ἡμερῶν περιπλανώμενος εἰς τὸ ἄγνωστον ἐκεῖνο μέρος, δὲν ἠδυνήθη νὰ εὕρῃ ἐργασίαν, ἐνῶ ὁ θερισμὸς εὗρίσκετο εἰς τὴν ἀκμὴν του. Εἶχε δαπανήσῃ καὶ τὸν τελευταῖον αὐτοῦ ὀβολόν, εἶχε φάγει καὶ τὸ τελευταῖον ψυχίον τοῦ ἄρτου του. Τί θὰ ἐγίνετο; τί νὰ πράξῃ;

Ἐξακολουθῶν νὰ βαδίζῃ ἐπὶ τῆς δημοσίας ὁδοῦ ἀφίκετο εἰς τρίοδον. Σταυρὸς ἠγείρετο αὐτόθι ἐξ οὗ ἐκρέματο ἀτέχνως γεγλυμμένος ἐπὶ ξύλου Χριστός, οὗ τὰ χρώματα εἶχον ἐξαλειφθῇ ἐκ τῆς βροχῆς.

Ἦψωσε τοὺς ὤμους καὶ ἐτράπη πρὸς ἀριστερά.

Διακόσια βήματα ἀπωτέρω εἶδε ὠραίαν λευκὴν ἐπαυλιν χωριζομένην ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ὑπὸ πρασιάς καὶ τάφρου εὐρείας. Νεαρά γυνὴ φέρουσα κυανὴν πρωϊνὴν ἐσθῆτα καὶ προφυλάττουσα τὴν κεφαλὴν δι' ἀλεξήλιου ἐνεφανίσθη εἰς τὸ πρόστοον καὶ ἐκάλεσε μικρὸν παιδίον παῖζον ἐπὶ τῆς χλόης μετὰ μεγάλου κυνὸς τῆς Νέας Γῆς.

— Παιδί μου, παιδί μου! . . .

Τὸ παιδίον ἔδραμε πρὸς τὴν μητέρα του, ὃ δὲ κύων μανιώδης ἐπλησίασε πηδῶν εἰς τὴν τάφρον καὶ ἐκείθεν ὑλάσκει καὶ πολὺ μετὰ τὴν παρέλευσιν τοῦ ἀποϊσίου ὁδοιπόρου.

Ἔδειξε τὴν πυγμὴν πρὸς τὴν κατοικίαν ἐκείνην τῶν πλουσίων, ἔνθα καὶ αὐτὰ τὰ πρωινὰ ἄνθη ἐφαίνοντο ἀποπνεύοντα εὐδαιμονίαν καὶ καταλαμβάνομενος αἴφνης ὑπὸ ζοφεράς ἀνάγκης μονώσεως εἰσῆλθεν εἰς ἀτραπὸν βαίνουσαν μέσον τῶν ἀγρῶν.

Οὕτως εὐρέθη ἐν τῇ ἐκτεταμένῃ ἐκείνῃ πεδιάδι ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑψηλῶν σταχύων, με τοὺς πόδας συντετριμμένους ἐκ τοῦ κόπου, με τὴν πείναν βρέμουσαν εἰς τὰ ἐντόσθιά του, μόνος, ἀπολωλώς, ἄπειλπις.

Αἴφνης ἀλέκτωρ τις ἐξέφερε τὴν φαιδρὰν λαλιάν του. Οἰκία τις ἐκεῖτο πλησίον. Ὁ ὁδοιπόρος ἐπείνα πολὺ. Τόσον τὸ χειροτερον! Θὰ ἐπήγαινε ἐκεῖ διὰ νὰ ἐπαίτησῃ, διὰ νὰ κλέψῃ, διὰ νὰ φονεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ. Περιέστρεψε τὸ ρόπαλόν του, ἐτάχυνε τὸ βῆμα καὶ εἰς τὴν ἄκραν ὅπου ἡ ἀτραπὸς ἀποτόμως ἐκάμπτετο, εὐρέθη ἔμπροσθεν μικροῦ ἀγροκηπίου. Διῆλθε τολμηρῶς τὴν αὐλὴν πτωῶν τὰς ὀρνίθας, διηυθύνθη πρὸς τὸν χαμηλὸν οἰκίσκον, στέγην ἐκ καλαμῶν ἔχοντα, καὶ ἐξέτεινε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ στροφέως τῆς ὑαλωτῆς θύρας, ἥτις ἀντέστη.

— Αἰ, ἀπὸ τοῦ σπίτι! ἀνέκραξε πάσῃ δυνάμει· μετὰ τινὰς δὲ στιγμὰς διακλείμματος ἐπανέλαθεν:

— Αἰ, ἀπὸ τοῦ σπίτι!

Οὐδεμία ἠκούσθη ἀπάντησις. Ἀναμφιβόλως οἱ αὐτόθι κατοικοῦντες εἶχον μεταβῆ χάριν ἐργασίας εἰς τοὺς ἀγρούς,

Ὁ ἀλήτης περιεκάλυψε τὴν δεξιὰν χεῖρά του διὰ τοῦ πεπαλαιωμένου μαλακοῦ πύλου του, συνέτριψε διὰ τῆς πυγμῆς μίαν τῶν ὑέλων, ἀνεῦρε τὸ κλειθρον ὅπερ ἠνοίγετο ἔσωθεν καὶ δὲν ἦτο κεκλεισμένον διὰ κλειδός, ὥθησε τὴν θύραν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εὐρέθη ἐντὸς χαμηλοῦ δωματίου, τοῦ μόνου προφανῶς κατοικουμένου ἐξ ὅλης τῆς οἰκοδομῆς. Αὐτόθι ὑπῆρχεν ἡ κλίνη, ἡ ἐστία, ἡ σκάφη ἡ σκευοθήκη, ἡ τράπεζα ἐφ' ἧς ἐκεῖτο εἰς ἄρτος, μία μάχαιρα μαγειρείου καὶ ἐν πακέτον καπνοῦ ἀνοικτόν, τέλος τὸ βχυρὸν ἐκ ξύλου δρυὸς ἐρμάριον ὅπου ὁ χωρικός κρύπτει συνήθως τὸ χρηματόδεμά του, εἰς λουδοβικίαν ἢ εἰς τάλληρα ἐντὸς σάκκου ἢ ἐντὸς παλαιᾶς κάλτσας.

Διὰ πρώτην φοράν ἐπὶ ζωῆς του διέπραττε κλοπὴν διὰ ρήξεως, κινδυνεύων νὰ ὑποστῇ τὴν ποινὴν τοῦ κατέργου. Ἀλλ' ἀδιάφορον! ἀφοῦ ἤρχισεν, ἔπρεπε νὰ προβῇ μέχρι τέλους.

Ἦρπασε τὴν ἐπὶ τῆς τραπέζης μάχαιραν καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ ἐρμάριον διὰ νὰ τὸ διαρρήξῃ. Πλησιέστατα ὅμως τοῦ ἐπίπλου ἔγγραφόν

τι περιβαλλόμενον ὑπὸ κορωνίδος ἐκ μέλανος ξύλου ἐφείλκυσε τὴν προσοχὴν του. Μηχανικῶς ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα καὶ ἀνέγνωσε κατὰ πρῶτον ἐκτετυπωμένους τὰς λέξεις ταύτας: « 75^{ον} σύνταγμα τοῦ πεζικοῦ. »

Ἔστη ἀκίνητος.

Ἦτο ἡ ἄφρασις τοῦ ὀνομαζομένου Δυβοᾶ (Ἰουλίου Ματθαίου) δεκανέως σαλπικτοῦ τοῦ 2^{ου} λόχου, τοῦ 3^{ου} τάγματος.

Ἐμελλε λοιπὸν νὰ κλέψῃ ἄνδρα ὑπηρέτησαντα εἰς τὸ ἴδιον σύνταγμα. Δὲν ὑπηρετήσε συγχρόνως, ὅχι, ἡ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου ἦτο πρόσφατος. Ἀλλ' ἀδιάφορον!

Συγκεκινημένος ἤδη διστάζει νὰ ἐκτελέσῃ τὴν πράξιν.

— Τί ἀνοησία! λέγει ταπεινῇ τῇ φωνῇ.

Τὸ βλέμμα του αἴφνης στρέφεται πρὸς τὴν τράπεζαν, ἐφ' ἧς κεῖται ὁ ἄρτος καὶ ὁ καπνός· ἔλαθεν ἤδη τὴν ἀπόφασίν του ὁ ἀτυχής. Κόπτει τὸ ἥμισυ τοῦ ἄρτου, ἐξάγει τὴν καπνοσύριγγά του καὶ πληροῖ αὐτὴν διὰ καπνοῦ—ἡμπορεῖ κανεὶς νὰ πάρῃ δανεικὸν αὐτὸ ἀπὸ ἑνα σύντροφον, αἶ:— εἴτα ὁρμῶν ἐκτὸς τῆς οἰκίας, εἰσδύει πάλιν, ἐνῶ τρώγει τὸν ἄρτον, εἰς τὴν ἀνά μέσον τῶν ἀγρῶν πλαγίαν ἀτραπὸν καὶ φθάνει εἰς τὴν δημοσίαν ὁδόν. Ὅτε δὲ διέρχεται μετὰ τὴν καπνοσύριγγα ἀνημμένην πρὸ τοῦ Ἑσταυρωμένου εἰς τὴν τρίοδον, λέγει αὐτῷ χωρὶς ν' ἀποκαλυφθῇ μετὰ μορφασμοῦ φαιδρῶς, ἔνθα διατηρεῖται ἵχνος τι τῆς εὐφυΐας τοῦ παλαιῶ τῆς Ἀφρικῆς στρατιώτου:

— Κρίμα καὶ σὺ καυμένε, ποῦ δὲν ὑπηρετήσες εἰς τὸ 75^{ον}... ἀλλέως θὰ μ' ἔκαμνες νὰ εὕρω ἐργασίαν ἀπόψε ὅταν θὰ φθάσω εἰς τὸν σταθμόν!...

(François Coppée)

X.

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΓΝΩΜΑΙ

Ὁ δισταγμός ἐν τῇ συμπεριφορᾷ εἶνε ὅ,τι ἡ ἀμφιβολία ἐν τῷ πνεύματι. Πρέπει νὰ γνωρίζῃ τις τί θέλει καὶ τί πιστεύει, ἵνα προβαίνῃ ἀσφαλῶς εἰς τὴν ζωὴν.

*

Ἔρωα δηλητηριασθεὶς διὰ τύψεων συνειδότος φέρεται ἐν ἑαυτῷ τὴν φθείρουσαν πληγὴν.

*

Ὑπάρχουσιν ἄνθρωποι πράττοντες ὑλικῶς τὸ ἀγαθὸν ἀδιαφοροῦντες δὲ ἂν ἠθικῶς βλάπτουσι.

*

Εἶνε παρήγορον τὸ νὰ ἐνεργῇ τις οὕτως, ὥστε ἐν πάσῃ περιπτώσει νὰ τηρῇ τὴν πρὸς ἑαυτὸν ἐκτίμησιν

*

Ὁ μὴ ἀγαπῶν οὐδ' ἀγαπώμενος εἶνε μόνος καὶ ἐρημος ἐν μέσῳ τῆς εὐθύμοτάτης ζωῆς, ἐν μέσῳ τῶν ἀμέτρων ἀγαθῶν, ἅτινα τὸν περιστοιχοῦσιν.